

andring, som det ærede Udvalg har gjort med Hensyn til Paatalen. Det ærede Udvalg har nemlig unddraget Indholdet af § 7 for offentlig Paatale og gjort Overtrædelse af den Bestemmelse, som deri findes, til Gjenstand for privat Politifag. Den ærede Ordfører motiverede dette navnlig ved Frygten for Chikanerier, Frygten for, at denne Bestemmelse ellers let kunde blive misbrugt. Naar nu det ærede Udvalg hovedsagelig havde stillet sig paa dette Standpunkt, og havde viist en høj Grad af Uengstelse for, at de Bestemmelser, der ere givne i Lovforslaget, kunde misbruges til at forulempe Folk, saa kunde jeg endda finde mig i, at man af den Grund vilde fjerne offentlig Paatale for dette Tilfælde. Imidlertid skulde jeg tro, at, er der Noget, der med Rette maa anses som pinende og plagende for en privat Eodseier, saa er det netop de Tilfælde, der ere omtalte i § 7. Der siges nemlig: „Enhver, som uden Nødvendighed eller uden dertil erhvervet Gjæmme færdes paa anden Mandes Jord eller ad saadanne over samme førende Veie og Stier, med Hensyn til hvilke det osv.“ Det forekommer mig, at Noget af det, man hyppigst ser og maa have størst Medfølelse med, er den Misbrug, af anden Mandes Eod, som finder Sted, idet Publikum uden Bedkommendes Tilladelse danner en Sti over hans Mark. Manden pløier denne Sti for Mark, hans Korn spirer op der, men naar Sommeren kommer, ser man Stien paany; han opslaar Plakater, hvorpaa der staar: „her maa Ingen gaa“, og andre lignende Advarselser for Folk, men alligevel ser man Publikum ganstke roligt passere over hans Mark uden Hensyn dertil. Jeg finder nu, at, er der noget Punkt, hvor man burde komme Bedkommende tilhjælp, saa er det dette Tilfælde i § 7, og det saameget mere, som Erfaringen lærer, at ingen Mand egentlig gjør noget Skridt imod denne Misbrug. Det pincer ham i høj Grad, men det er meget vanskeligt at gjøre Noget derved ad privat Bei; naar han derimod ved at anmelde det for Dyrigheden

hos denne kan finde Assistance til at blive fri for Publikums Passage over hans Grund, saa kan man vente, at han vil gjøre en saadan Anmeldelse. Men vil man lade Paatalen være en privat Sag, saa kan man ligesaa godt udelade den hele Bestemmelse. Naar Bedkommende vil betale Gebyrer, føre Bevis og have al den Uleilighed, der følger med en privat Sag, kan han selvfølgelig ogsaa under en saadan komme til sin Ret; men det forekommer mig, at, hvis man vil hjælpe Folk paa noget Punkt, saa maa det være paa dette, idet man ikke skal lade deres Pløining og Afgrøde nedtræde og Mark for Mark lade dem blive pinet og plaget af disse Smaastik, skjøndt de have gjort Alt, hvad de have kunnet, for at fjerne Publikum fra deres Marker. Jeg skal derfor indstændig tilraade, at man med Hensyn til Paatalen af Sager efter § 7 holder sig til det af Regjeringen Foreslaede.

Indenrigsministeren: Jeg tilstaar, at det ligesaa lidt har været mig som det ærede Medlem her ligesoverfor klart, hvad man egentlig har vundet med Hensyn til Tydelighed ved den Omfryvning af § 11, som det ærede Udvalg har foreslaet. Jeg har imidlertid set bemærket, at Grunden dertil maa være den, at man har ønsket at forandre den Bestemmelse i Lovudkastet, hvorefter det var tilladt enhver Veisfærende at optage alle de paa Veien fundne Dyr, idet man kun har villet give en saadan Tilladelse med Hensyn til tvære Dyr. Jeg tror ikke, at den Betragtning, som mulig kunde anføres imod den Bestemmelse, der i saa Henseende indeholdes i Lovudkastet, nemlig, at det kunde give Anledning til Chikanerier, i og for sig er begrundet, og det allerede af den Marksig, som den ærede Ordfører selv nævnte, at Mulkerne ikke tilfaldt den, der optager Dyrene, saa at altsaa enhver Optagelsesindustri i den Henseende er affaaren, og jeg har troet, at det ikke blot var en velkommen men en nyttig Hjælp, man vilde give Veipolitiet ved at gjøre de Veisfærende, i hvis Inter-